

Скритата история на четиридесетия стих — число седемнадесет

Второто горко — част четвърта

Jeff Pippenger

2026-06-25

627, 632 и 637

„Ключът“, който отваря бездънната бездна, е битката при Ниневия, изпълнена през 627 г., пет години преди Мохамед да умре през 632 г. Пет години по-късно, през 637 г., мюсюлманските сили завладяват столицата на Персия, една от двете велики суперсили, които участваха в битката при Ниневия. Това събитие драматично промени равновесието на силите в Близкия изток. Битката при Ниневия през 627 г. подкопа мощта на Персийската империя и десет години по-късно Персийската империя престана да съществува.

Смирение — 782

Сто и петдесет години след смъртта на Мохамед през 632 г., в хода на Абасидския поход от 782 г. абасидската войска (съобщава се, че наброявала около 95 000 души) предприема масирано нашествие в византийските територии в Мала Азия (днешна Турция). Тя напредва чак до Хризопол, непосредствено отвъд протока Босфора срещу Константинопол — достигайки твърде близо до византийската столица. Византийците, под управлението на императрица Ирина, претърпяват тежко поражение. В резултат на това те са принудени да подпишат унижително трирично примирие, като се съгласяват да плащат голям годишен данък (около 70 000–90 000 златни динара), както и да предават копринени одежди и заложици. Този поход е едно от най-големите и най-успешните абасидски нахлувания във византийските земи през VIII век. Той разкрива нарастващата мощ на Абасидския халифат и продължаващия упадък на Византийската империя.

Пет месеца

В деветата глава на Откровение „петте месеца“, които се равняват на сто и петдесет години, се споменават два пъти: веднъж в пети стих и отново в десети стих.

И на тях бе дадено да не ги убиват, а да бъдат измъчвани пет месеца; и мъчението им беше като мъчението от скорпион, когато ужили човек. И през ония дни човеците ще търсят смъртта и няма да я намерят; и ще пожелаят да умрат, а смъртта ще бяга от тях. А видът на скакалците беше като на коне, приготвени за бой; и на главите им имаше нещо като венци, подобни на злато, а лицата им бяха като лица на човеци. И имаха коси като коси на жени, а зъбите им бяха като зъби на лъвове. И имаха брони, като че железни брони; и шумът от крилата им беше като шум от колесници с много коне, които тичат на бой. И имаха опашки, подобни на скорпиони, и в опашките им имаше жила; и силата им беше да пакостят на човеците пет месеца. Откровение 9:5–10.

В деветата глава на Откровение, в петата тръба, има два отделни пророчески периода от по сто и петдесет години. Първият е от смъртта на Мохамед през 632 година до унижението на императрица Ирина от Източния Рим през 782 година. Деветата глава представя възхода на исляма по един твърде подробен начин. От обединяването на племената през 606 година, през битката при Ниневия през 627 година, до смъртта на Мохамед през 632 година, а след това до поражението на Персия през 637 година, възходът и упадъкът на исляма са внимателно проследени в Божието пророческо Слово. Арабският ислям е силата в първото пророчество за мъчение от сто и петдесет години. Обединяването на племената от Мохамед през 606 година; след това „ключовата“ битка при Ниневия през 627 година, последвана от предсказанието на Мохамед за гибелта както на Персия, така и на Рим около 628 година, а след това и неговата смърт през 632 година. Тези дати представят определена последователност от събития в линията на исляма.

Сто и петдесет години след като Мохамед умря през 632 г., опорната основа на исляма се премести от Арабия в Турция, докато той изтласкваше Източен Рим чак обратно до Константинопол. Първото горко представляваше исляма на Арабия, а второто горко представляваше исляма на Турция. В рамките на първото горко и двете времеви пророчества за сто и петдесет години посочват разграничението между исляма на Арабия и исляма на Турция, точно както е представено в разграничението на същата истина между първото и второто горко.

Първите сто и петдесет години започнаха с гибелта на Персия и завършиха с това, че Рим бе затворен в стените на Константинопол. Вторият период от сто и петдесет години започна с победата на Осман (наричан също Отман) при Никомидия. Османската победа при Никомидия се отнася до обсадата на Никомидия (днешен Измит, Турция), която се състоя от 1333 до 1337 г., когато султан Орхан Гази (син на Осман I, основателя на Османския бейлик) обсади важния византийски град Никомидия. Градът устоя в продължение на няколко години, но в крайна сметка се предаде през 1337 г. поради глад и недостиг на припаси. На византийския гарнизон бе позволено да се изтегли в Константинопол. Никомидия беше една от последните големи византийски крепости в Мала Азия (Анатолия). Нейното падане на практика сложи край на византийския контрол в по-голямата част от западна Анатолия. Тази победа позволи на османците да затвърдят властта си във Витиния и да се разширят по-нататък към Босфорския проток. Тя беше важна стъпка към окончателното османско завладяване на Константинопол (което се случи повече от век по-късно, през 1453 г.). Обсадата често се разглежда като една от ключовите ранни победи, които превърнаха малкия османски бейлик в издигаща се регионална сила.

Когато вторият сто и петдесетгодишен период в рамките на първата тръба приключи на 27 юли 1449 г., последният Константин потърси разрешение от ислямския султан да се възкачи на престола на Източния Рим, като по този начин понесе същото унижение, което императрица Ирина понесе в края на първите сто и петдесет години от двата „петмесечни“ периода на девета глава от Откровение. Унижението на „императрица Ирина“, както и на „последния Константин“, предобraziaваше по-късното унижение на османците, когато при

завършека на времевото пророчество за второто горко те потърсиха закрила от четирите велики европейски сили срещу заплахата от Египет.

Пантеонът

Пионерите правилно разбираха и учеха, че изразът „мястото на неговото светилище биде съборено“ в Даниил, осма глава, единадесети стих, се изпълни чрез Константин.

Да, той се възвеличи дори до Княза на войнството, и чрез него бе отнета всекидневната жертва, и мястото на Неговото светилище бе съборено.

„Светилището“, посочено тук, беше храмът Пантеон в град Рим, а „мястото на“ този храм беше Рим. Рим беше „съборен“ от Константин, когато той избра да премести столицата на своята империя в Константинопол през 330 година. Единадесети стих се свързва с Откровение, тринадесета глава, а втори стих посочва същите събития.

И звярът, който видях, приличаше на леопард, и нозете му бяха като нозете на мечка, а устата му — като устата на лъв; и змеят му даде силата си, престола си и голяма власт.

Змеят беше езическият Рим, а езическият Рим предаде своето „седалище“ на властта на римската църква през 330 г., когато премести столицата на изток, като по този начин остави вакуум на властта, от който папската църква с готовност се възползва. Когато започнем линията на източния Рим от 330 година до 1453 година, установяваме, че в началото на пророчеството за източния Рим градът Рим е унижен чрез отхвърлянето на Рим от Константин. Това унижение се повтори при императрица Ирина през 782 г., в края на първите сто и петдесет години на мъчение. И двете тези унижения бяха повторени от Константин Последния.

Странни възходи и падения

Петата и шестата тръба от девета глава на Откровение дават подробностите за падането на източния Рим, като същевременно проследяват възхода и падението на исляма.

Вдъхновението ни известява да изучаваме „възхода и падението“ на царствата в книгите на Даниил и Откровение. Тези царства притежават свои собствени отличителни характеристики, свързани с присъщите им „възходи и падения“. Падането на Юда бе предизвикано чрез три нападения срещу Ерусалим. Евреите бяха отведени във Вавилон и щяха да се завърнат по силата на три указа, които щяха да поставят началото на 2,300-те години, довели до това трите ангела да навлязат в историята от 1798 до 1844 година. Вавилон падна за една нощ. Рим се разпадна и в рамките на това разпадане бяха изложени два аспекта на Рим, обозначени според местоположението като западен или източен Рим. Възходът и падението на Птолемеевата империя и на Селевкидската империя в първата третина на Даниил 11 предобразяват възхода и падението на папския Рим. Това свидетелство е просто заключението на историята за Александър и разпадането на Гърция. За разлика от Рим, Гърция се раздели на четири части, които в крайна сметка станаха две. Рим се раздели на изток и запад, а след това западният Рим бе разделен пророчески на три,

представяйки тройното управление на Рим. Що се отнася до източния Рим, Константин раздели царството си между тримата си снове. Ясно е, че западният и източният Рим са успоредни линии, представящи Римската църква и Римската държава. Към това двойно разделение се прибавя и едно по-нататъшно тройно разделение. Гърция бе четири в две, Вавилон — една нощ, Юда — три нападения. При исляма техният „възход“ е представен като „освобождение“, а техният „падеж“ — като „възпиране“.

Техният възход започна с Мохамед и те бяха възпрени на 11 август 1840 г. Те бяха освободени и незабавно възпрени на 11 септември. Наскоро бяха освободени на 7 октомври 2023 г. и оттогава са възпрени в Газа. Ислямът ще бъде освободен отново, за да отбележи издигането на образа на звяра. Линията на ислямската пророческа история, която е представена в глави девета до единадесета на книгата Откровение, определя пророческата история на исляма на третото горко. „Пророческата история на исляма на третото горко“ е представена също и от седмия, а също и от третия ангел. Третият ангел дойде на 22 октомври 1844 г., когато седмият ангел започна да затръбвява. Третият ангел и третото горко навлязоха в пророческата история на 11 септември. От 11 септември до неделния закон пророческата история на първото и второто горко се е повтаряла и все още се повтаря.

„Ключът“ към битката при Ниневия въвежда две сили, Рим и Персия, в пряка и неразривна връзка с исляма. Ниневия определя по-ясно от всеки друг библийски пасаж постепенния упадък както на западния, така и на източния Рим.

Ирод е символ на змея; той представляваше Рим. Змеят в края на света е Организацията на обединените нации. При неделния закон шестото царство пада, седмото започва, но те предават царството си на осмото царство на собственото си тържество по случай раждането му. Седмото царство току-що се е родило и незабавно се съгласява да даде царството си на вавилонската блудница за един час, както е предобразено от това, че Ирод обещава до половината от царството си на Саломия.

Точно там, където Съединените щати падат, се раждат Обединените нации и се осъществява тройният съюз. Ирод е змеят, Иродиада е папството, а Съединените щати са Саломе. Ирод бе в незаконен брачен съюз, защото беше женен за жената на брат си, а на пророческо равнище беше в кръвосмесителна връзка със Саломе, защото е ясно, че я желаше похотливо, докато тя танцуваше. Змеят има отношения и с майката, и с дъщерята. Важно е това да се види, когато установявате, че западният и източният Рим представляват съответно църковно изкуство и държавническо изкуство. Рим, четвъртото царство в библийското пророчество, постави папството на престола в пророчески смисъл и, като направи това, предобрази Съединените щати, които отново ще поставят папството на престола.

Постепенната гибел на западния Рим от 330 до 476 година представлява постепенната гибел на Съединените щати от 1798 година до неделния закон. Годиная „330“ и годината „1798“ са и двете пророчески ориентири, наречени „определеното време“ или „времето на края“ в книгата на Даниил. 330 бележи началото на западния и източния Рим. Краят и на двата е

унижението на римския водач, точно както Константин унижи град Рим в началото. 476 беше край на един пророчески период, който отбелязва как престижната политическа структура на Рим се разпадна в три стъпки. Период, който започна с отхвърлянето на града през 330 година, бе последван от унижението на цялата им политическа структура — тяхната славна република, която беше основното основание за хвалба на древния Рим, беше разградена и накрая достигна 476 година, когато вече никога нямаше да има владетел над Рим, който да произхожда от действителна римска кръвна линия. Две линии на Рим, започващи в 330 година, и пасажът, в който тези две линии са изложени, включват също и две пророчески линии от по пет месеца. Линията на западния Рим започва и завършва с постепенно унижение. Линията на източния Рим започва и завършва с постепенно унижение през 1449 година, когато последният Константин поиска позволение да царува.

Един от петмесечните периоди води до края на арабския ислям като фокус на пророчеството и до началото на турския ислям през 782 г. На тази дата императрица Ирина е унижена, в съответствие с унижението на последния Константин в края на второто петмесечно пророчество. Две петмесечни пророчества в рамките на един разказ от петнадесет стиха. Едното представя история на исляма на Арабия, а другото — исляма на Турция. И двете завършват с унижението на Източния Рим. Заключение на едното от пророчествата се изпълнява чрез унижението на жена, а на другото — чрез унижението на мъж. Ред след ред те посочват унижение на църквата и на държавата на Източния Рим. И двете унижения са причинени от исляма на първото горко. Унижението на последния Константин през 1449 г. поставя началото на четиригодишен период, който завършва през 1453 г., когато стените на Константинопол падат. 1449 г. представлява унижение, а през 1453 г. стените падат и едно царство завършва.

Смъртта на Мохамед

Един от двата петмесечни периода започва със смъртта на Мохамед, който в единадесетия стих е посочен като „царят, който беше над тях“.

И имаха над себе си цар, който е ангелът на бездънната бездна, чието име на еврейски език е Авадон, а на гръцки език името му е Аполион.

Царят над тях беше Мохамед, защото той е посочен в първия стих, следователно не е никаква друга ислямска личност; той е Мохамед, царят, а царят е царство, и ислямът е царството на Мохамед.

И петият ангел затръби, и видях звезда, паднала от небето на земята; и на нея бе даден ключът от бездънната пропаст. И тя отвори бездънната пропаст; и от пропастта се издигна дим, като дим от голяма пещ; и слънцето и въздухът потъмняха поради дима от пропастта. И от дима излязоха скакалци по земята; и на тях бе дадена сила, както скорпионите на земята имат сила. Откровение 9:1–3.

Повторението на първото и второто горко в рамките на третото горко съответства на повторението на първия и втория ангел в рамките на третия ангел. На Мохамед, царя, бе

даден ключът, за да отвори бездънната яма, а 11 септември посочва кога третият ангел е овластен. Тогава Христос като могъщия ангел слезе, когато първият удар на Валаам настъпи в пророческата история. След това бездънната яма се отвори и ислямът отново стана предмет на световната история. После Христос поведе Своя народ обратно към древните пътеки на Еремия и вестта на третото горко и третия ангел започна да се прогласява. През 2015 г. Тръмп обяви намерението си да се кандидатира за президент, като по този начин раздвижи глобалистките сили на змея, и тогава бездънната яма освободи атеизма, който в крайна сметка уби Тръмп по улиците на Содом и Египет. При неделния закон звярът, който е осмият и е от седемте, ще възлезе от бездънната яма. Началото на времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди и неговият край обозначават възхода на една сила от бездънната яма.

Звярът, който си видял, беше, и го няма; и ще възлезе от бездънната пропаст, и ще отиде в погибел; и живеещите на земята ще се почудят, чиито имена не са били записани в книгата на живота от създанието на света, когато видят звяра, който беше, и го няма, и пак е. Откровение 17:8.

Ислямът е ключът, който отвори бездънната бездна на 11 септември и който отваря бездънната бездна при неделния закон. В разгара на времето на запечатването драконоподобният звяр на глобализма също излезе от бездънната бездна.

И когато завършат своето свидетелство, звярът, който възлиза от бездънната пропаст, ще воюва против тях, и ще ги победи, и ще ги убие. Откровение 11:7.

Ключът, който отваря и трите ориентири на една сила от бездънната пропаст, бе даден на Мохамед, царя на царството на исляма. Битката при Ниневия през 627 г. представляваше сражение между две сили, което изтощи мощта и на двамата противници и позволи на исляма бързо да се издигне на власт. Ключът бе завъртян на 11/9 и възходът на исляма започна, макар малко след това да бе възпрян. Битката при Ниневия бе предобразена на 11/9, защото там възходът на исляма започна, когато могъщият ангел слезе, за да освети земята със Своята слава, и звездата, което означава вестител, също падна от небето. Битката при Ниневия също е предобразена в края, когато настъпи неделният закон и започне вторият период на тъмните векове, тъй като димът на ислямската религия помрачава слънцето.

Ексетър

Неделният закон е предобразен, когато вестта на среднощния вик пристигна на лагерното събрание в Ексетър. Тогава започват последните движения по издигането на образа на звяра. Образуването, или издигането на образа, започна на 11 септември, но в края на този период периодът на прогласяването на среднощния вик е също така фрактал на целия период на образуването на образа, започнал на 11 септември. Началото представлява края. Първото горко предобразява третото горко, както първият ангел предобразява третия ангел. Битката при Ниневия в края на времето на запечатването отъждествява битката при Ниневия в началото. Битката при Ниневия при неделния закон е краят на времето на запечатването, започнало на 11 септември, но тя е също и краят на периода на

прогласяването на среднощния вик. Следователно битката при Ниневия е предобразена в началото на прогласяването на среднощния вик, което определя последните стъпки в образуването на образа на звяра в Съединените щати, а при неделния закон започва началото на образуването на образа на звяра в света. Ниневия е ключът, който съгласува различните линии, намиращи съвършеното си изпълнение в скритата история на четиридесети стих.

Ще продължим по-нататък в следващата статия.